

De *Postryder* verschynt s' dingsdags, s' donderdags en zaterdags.

Men schryft in te Tongeren by M. COLLEÉ, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, 20, en by alle postdirecteurs.

Alle toezending van brieven, annoucen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIË LIMBURG.

Het abonnement is bepaeld op 7 fr. binnen de stad, 8 fr. buiten de stad.

Een blad afzonderlyk, 20 centiemen.

De aankondigingen, per drukregel, 15 centiemen

De reklamen, per drukregel 25 centiemen.

TONGEREN, DEN 4 MAERT.

Kamer.

De Kamerzitting van zaterdag is zeer onstuimig geweest. De petitien, ingebracht tegen het aenwerven van manschappen voor Mexiko werden op het tapyt gebragt. Het is bewezen geworden dat het kabinet aen deze expeditie de hand heeft geleend, dat het wapens geleend heeft voor de mannen dier er zich hebben laten voor inschryven, dat het verlof aen de officieren gegeven heeft om dienst in Mexiko te gaen nemen, dat het de kazernen van Audenaerde door de vrywilligers heeft laten bezigen, enz. enz. By dit alles werd de vraag gedaen: heeft de Koning aen de vrywilligers in het algemeen bemagtiging gegeven om dienst in Mexiko te gaen nemen, of is die bemagtiging afzonderlyk aen elken vrywilliger verleend geworden?

Dit alles heeft de ministers zeer verlegen gemaekt, en toen zy bemerkten dat hunne uitleggingen niemant overtuigden, wierden zy kwaed en gebruikten groote woorden om eindelijk hunne geliefkoosde snaer, namelyk, de vaderlandliefde aen te raken, hunne tegenstrevers beschuldigende die niet te bezitten. Natuurlyk hebben die ydele declamatiën eenderder de schonders doen ophalen, en M. Guillery, liberalen vertegenwoordiger van Brussel, heeft er M. Rogier om eens duchtig op de kneukels geklopt. Dit zullen wy ineen volgend nummer klaerder doen zien.

Zaek der heiligschenders van Leuven.

Wy hebben gemeld dat de justicie uitspraak gedaen heeft in de zaek der twee heiligschenders van Leuven; ze heeft namentlyk beslist dat er voor misdaden van dien aard *geene reden tot vervolging bestaat*.

Wy zullen ons tegen die regterlyke uitspraak niet verzetten; alleenlyk zullen wy ons desagaende eenige bemerkningen veroorlooven.

Vooreerst stippen wy een feit aen dat niet in België maer in het protestantsche Amerika heeft plaats gehad.

Het was te New-Orleans. Twee soldaten, G. Estralla en J. Fornassa, namen het besluit van eene kerk te gaen bestelen. En dit voornemen voerden zy uit op 8 maert van het verleden jaer.

DE ERFENIS VAN PINSONNET.

(Vervolg)

II.

Den volgenden morgen ontving Pinsonnet een bezoek van een zyner vrienden, een jong architect Platrasson genaemd.

— Goeden dag, myn waerde Platrasson, hoe vaert gy?

— Dank u, niet slecht en gy... Maer wat heb ik gehoord... is u oom gestorven?... Arme man, ik beklag u, zeide Platrasson, terwyl hy Pinsonnets hand in de zyne nam en zyne oogen smartelyk ten hemel rigtte:

— Maer men heeft my tevens gezegd dat gy zyn eenige erfgenaem zyt... Ik maak u myn kompliment.

En voor de tweede maal vatte hy de hand van zynen vriend om haer hartelyk te schudden.

— Ik begryp wel, waerde vriend, dat het verlies u hard valt, maer om daerover te zitten taeren... 't helpt niets... zoek wat verstrooijing... Wilen wy te zamen by Philippe oesters gaen eten?

— Neen, dank u, ik heb er geen lust in, antwoorde Pinsonnet.

— Ik begryp... de droefheid niet waer?... maer laet ons dan te zamen in de boulevards ga wandelen.

— Neen, ik kan niet.

— Om dat gy geen floers om uw hoed hebt?... kon dat is gauw verholpen. Ik zal hem even medemen en hem by den eersten hoedenmaker dien: vint brengen; ik wacht tot by hem met het *ken uwer rouw heeft bekeeld*, (zoals gy weet) het floers voor een oom slechts het vierde gedeelte van den hoed bedekken) dan spoed! my terug en wy gaen.

— Een, ik blyf, ik heb nog brieven te schryven.

opende, vond hy eenige offerblokken en het tabernakel opengebroken en, — aen den voet van hetzelfde lagen een deel II. Hostien op den grond verspreid.

Eene heiligschendery was gepleegd geworden en heel de stad was erom verontwaardigd.

De dieven wierden ondertusschen aengehouden en voor den regter gebragt. Beschuldigd en pligtig aen diefstal — zoo sprak de regter tot de beide pligtigen, — legt my myn ambt op u te veroordeelen tot gevangenisstraf; maer daerenboven pligtig aen eene goddelooze heiligschending, spyt my op dit oogenblik maer eene zaak, en deze is van u niet ter dood te kunnen veroordeelen. Ik veroordeel u dan beiden tot ewigdurenden dwangarbeid en om al de dagen uws levens den yzeren bal achter u voort te slepen.

Zulke uitspraak had plaets het verleden jaer en werd gedaen in eene stad meerendeels bevolkt door protestanten!

In de XVIe eeuw pleegden de protestanten eene en andere heiligschenderyen, en dit gaf aanleiding tot een schrikkelijken burgeroorlog, die jaren op jaren voortduerde!

Te Leuven brengen twee jonge goddeloozen den nacht in een slecht huis over, trekken van daer drie kerken binnen, naderen tot de II. Tafel en vertoonen op straat de II. Hostie die zy, ten gevolge eener wedding in voorzegd slecht huis aengegaen voornemens zyn op eene wraekroepende wyze te onteeren, — en de regbank verklaert dat er voor misdaden van dien aard *geene reden tot vervolging bestaat*.

Maer wat zal voortaan de *Solidairen* en andere goddeloozen kunnen wederhouden van soortgelyke heiligschenderyen te plegen? Het geloof? Ze hebben er geen. De godsdienst? Ze zouden, als 't hun mogelyk ware, denzelven in het modder versmachten. De wetten? De justicie verklaert dat voor eene heiligschendery geene reden tot vervolging bestaat!

Wee aen het land alwaer de openbare en goddelooze onteering van het II. Ligchaem en Bloed van Christus, den Zone Gods, door geene wetten wordt gestraft!!!

(Boterkuipje.)

Tongeren, den 3 maert.

Mynheer de Redakteur,

Ik heb in myn leven al veel ambachten gedaen maer het ambacht van korrespondent van eene gazet is doch het aerdigste dat ik ooit had kunnen bedenken. Als ik het pootje

— Nu, zooals gy wilt, ik kan het hier even goed afmaken.

— Gauw dan wat, Platrasson, ik heb niet veel tyd.

— Welnu dan zal ik maer regt tot de zaek gaen... Pinsonnet ik kom u een geschenk brengen.

— Ha zoo, zeide deze verrast.

— Een zeer mooi geschenk, en daerby, ik wil alleen om de eer werken.

Ofschoon Pinsonnet zyn vriend niet begreep begon hy hem toch met eenen wantrouwend blik te beschouwen.

— Gy begrypt, myn waerde, hernaem Platrasson, dat gy in uwen nieuwen stand, u noodzakelyk buiten eenige kamers moet aenschaffen; ook moet gy eene vrye jagt hebben...

— Maer zonder van mynen stand te spreken, viel Pinsonnet in, geloof ik dat gy verkeerde gedachten daarvan koestert; vooreerst moet ik u zeggen dat er geene kamers zyn zonder een huis en wanneer men...

— Juist gy hebt geen huis... waerin zou nu alle duivels myn geschenk bestaan, indien gy oen huis had... Het is dus een huis of liever een kasteel, een zeer schoon kasteel, een zeer schoon kasteel, dat ik in myn zak heb.

En te gelykertyd ontvouwde hy op de tafel het plan eener kerk.

— Nu, wat zegt gy daarvan?

— Hm, dat is eene kerk, antwoorde Pinsonnet spottend.

— Dat is het ook, hernaem de ander, geduld maer, en gy zult zien hoe netjes ik die in een huis weet te veranderen. Ik begin met haer dien klokrentoren en zyn spits te oontemen; die twee kleinere torens en die uitstekken gaen denzelfden weg op, dan verjaeg ik nog die ghotische vensters, en stel een dozyn huisramen met balkons en zonneblinden in hunne plaets; in plaets van die ry nissen komt een fraei gebeeldhouwd bekwerk; het koor, het orgel, de pilaren, enfin

niet heb, dan schryf ik in de *Postryder*; dan schiet de *Vedette* in fransche *colère* en zy zegt: oude preutelpot, zwyg toch stil en laet my het tongersch publiek op myn gemak verneuken. Heb ik het ongeluk van verkoud te zyn, of van de pokken te krygen en van veertien dagen te laten voorby gaen zonder aen den *Postryder* te kunnen denken, dan schreeuwt de *Limburger*: oude Tongenaar, zyt gy dood? Er is waerachtig geen middel meer om die aerdige liberalen jongens te vrede te stellen. Zwyg ik stil, dan schreeuwt de *Limburger*; spreek ik, dan jaegt de *Vedette* den duivel. Moet ik nu schryven of moet ik zwygen?

Daer was eens in de omstreken van Tongeren een goede oude pastoor die ook eens gewaer werd dat het somtyds moeylyk is alleman te vrede te stellen. De eene liep naer den pastoor om hem te verzoeken eene hoogmis te zingen om regen te bekomen; de andere ging klagen dat de grond te nat was. Hoort eens hier, zei de pastoor, ik zal u regen en zonnenschyn geven zoo veel als gy wilt, op eene conditie, dat is dat gy allen eenparig hetzelfde weder vraegt. Zet u nu maer 'ak koord, en te beginnen van morgen zult gy juist het weder hebben dat gy verlangt. Laet wy advies eens hooren, Klaes, wat zouden wy morgen wel moeten hebben.

— Mynheer pastoor, het veld is droog, een goede malsche regen zou met geen geld te betalen zyn.

— Goed, Klaes, ik zal zorgen dat het morgen regent. Gy zyt daer immers mede content, Bertus?

— Onmogelyk, Mynheer pastoor, ik moet morgen myn laeste hooi inhalen, de regen moet absoluut tot overmorgen uitgesteld worden.

— Niets te doen, riep Nol, overmorgen moet ik naer Tongeren gaen en als het regent dan geeft het eenen bedorven markt.

— Hoort eens hier, myn goede lieden, hernaem de pastoor, als gy u niet beter onder elkander verstaet dan kan ik u niet helpen; wy zullen dan maer doen gelyk eertyds en Onze Lieve Heer daer mee laten geworden.

Ik ben omtrent in het zelfde geval. De *Vedette* wil niet dat ik spreke, de *Limburger* wil niet dat ik zwyge; zet u ten minsten ten akkoord dan zal er toch middel zyn om u ten minsten ten akkoord dan zal er toch middel zyn om u kontent te stellen.

Men zegt dat de *Vedette* eene kwade zaek op de handen heeft. Over veertien dagen behelste zy een schandalyk artikel tegen eenen

het geheele binnengedeelte der kerk ruim ik uit den weg, waardoor ik eene ruimte van omstreeks dertig nederlandscheellen en eene hoogte van omstreeks tien nederlandsche ellen kryg, die ik met zalen, vlieringkamer, gangen, enz. bebouw; de onderaerdsche begraefplaets verander ik u kelders en het geheele kasteel bedek ik met heipannen, die ik uit Algiers doe komen, en geloof my, waerde Pinsonnet, deze wyzigingen opgevolgd, zal deze kerk in een kasteel herschapen worden, dat gy gaerne de voorkeur boven eene zwitsersche hut zult geven.

— Dat wil ik wel gelooven, maer...

— Het zou er u nog te armzalig uitzien.

— Neen waerachtig niet, maer ik...

— Gy denkt dat het u te veel geld uit den zak zal kloppen? Bekommer u daerover niet; ik verzeker u dat het de som van vyftigduizend francs niet zal overschryden.

— En waer zou ik dat geld van daen moeten halen? vroeg Pinsonnet zynen vriend met eenen verstomden blik beschouwende.

— Wel, voor den duivel, uit de geldkist van uw oom, hernaem deze.

— Uit de geldkist van myn oom?... Maer hoe zou ik nu, in 's hemels naem, vyftigduizend kunnen afnemen.

— Kom, kom, geen gekheid; er zal wel wat overschieten.

— En ik verzeker u, dat dit myne geheele erfenis is.

— Kom, kom.

— Twyfelt gy aen myn woord?... Wil gy bewyzen hebben?

— Ik wil niets... ik heb het regt niet om te willen, maer ik weet waeraen my, by uwe betuigingen van verknochtheid, by de aenmoedigingen waermede gy myne levensloop bezecit, te houden, als gy op een dag miljonair wordt... Enfin dwingen kan ik u niet.

Vervolgens rolde Platrasson het bestek op en

burger van Hasselt die de algemeene achting verdient en geniet. Deze schynt het lasterblad eens duchtig te willen rykskommen. Dame *Vedette* zal voor den regter verschynen. Als het spektakel opgevoerd wordt, dan zal ik eens gaen luisteren om dat ding s'anderens dags aen den *Postryder* te vertellen.

Een oude Tongenaar.

Verleden zaterdag 25 february, om 2 uren namiddag, heeft plaets gehad de inbezetting van den eerwaerden heer Vandereycken, gewezen kapelaen van Aken als pastoor van Piringen in plaetsvervangning van den eerwaerden heer Leroy, wien de hoogwaardige bisschop tot de groote parochie van Alken heeft beroepen.

Geheel de parochie heeft willen ooggetuige zyn van de treffende plegtigheden der installatie van haren nieuwen herder. Ook heeft zy hem verwelkomt met het aanbieden van eene schoone pendule, waerin allen, grooten en kleinen, ryken en armen bereidwillig hebben willen bydragen.

De kerk was voor het geestelyk familiefeest passend versierd. Op de ceremoniën van installatie volgden twee aanspraken van den zeer Eerwaerden Heer Deken van Tongeren en van den nieuwen Pastoor van Piringen, aanspraken die de parochianen met de grootste aandacht hebben aenhoord. De plegtigheid werd gesloten met den lofzang *Te Deum* en met de benedictie van het Allerheiligste Sakrament.

Onder de vreedme heeren, die met hunne tegenwoordigheid dit kerkfeest hebben willen vereeren, onderscheide men byzonderlyk eenen vereerenswaardigen ouderling, te weten: Mynheer burgemeester van Stevoort, vader van den nieuwen Pastoor van Piringen.

Men schryft ons uit Meehelen aen de Maes:

Verleden zondag den 26 february heeft alhier eene aendoenlyke plegtigheid plaats gehad. Eene protestantsche vrouw, echtgenoot van eenen achtbaren ambtenaar onzer gemeente, heeft de lutheransche kettery waerin zy geloven was afgezwoeren en de Roomsche katholyke godsdiensst aengenomen.

't uitblinken de zoete vreugde welke zy gevoelde na het II. Doopsel en de II. Communie ontvangen te hebben is my onmogelyk.

Geloofd en gezegend zy de allerbermherdigste God die door zyne genade dit verdoold

vertrok, zonder zich te verwaerdigen nog eenen blik op Pinsonnet te werpen, maer nauwelijks had hy de deur achter zich gesloten, of hy opende dezelve op nieuw en stak zyn hoofd in de kamer.

— Pinsonnet! zeide hy op smekenden toon.

— Nu, wat nog meer?

— Alleen dan een pavillioen, een klein pavillioen, en ik zal u voor een edelmeesch houden.

— Moet ik het u verhalen?... Ik...

— Nog te veel?... Nu dan: een klein huisje in de stad... Ik zal wel middel vinden om het menschelyk op te bouwen.

— Platrasson! ik geloof dat gy my wilt tergen, riep Pinsonnet, myn geduld is ten einde.

— Nu, loop dan naer den duivel vrek, snauwde Platrasson hem toe en smect de deur zoo hard achter zich dicht, dat het door het geheele huis weergalnde.

III.

Op het bezoek van Platrasson volgde dat van Papatin.

Papatin was de roem zyner opvoeding, de roem zyner ouders, de roem zyner meesters, en hy zou ook de roem van zyn land worden.

Ik zal niet zeggen, dat hy een uitvinder was, maer toch was hy een onvermoed zoeker naer uitvindingen. Altyd liep hy met de handen op den rug, den neus in den wind, de oogen men weet niet waer, de voeten al de steenen der straat rakende.

Na zyn hoed op een stoel gezet te hebben, naderde hy Pinsonnet met eenen statigen blik en zeide:

— Zoo, myn vriend, wat heb ik gehoord... gy hebt eene erfenis gehad?

— Zeer klein, helars!

— Naer men my gezegd heeft zou uwe erfenis een milioen bedragen. Ik beklag u

(Wordt vervolgd.)